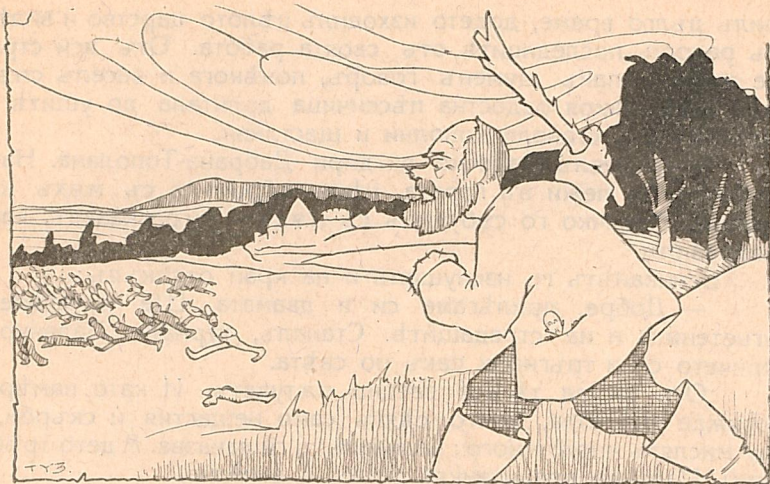

тозъ часъ всичката си войска, повелъ я и тръгналъ срещу неочаквания нападатель. На великана не му и мигнало окото. Избралъ си отъ гората най-високото борово дърво, изтръгналъ го, обърналъ се срещу войската и като съ голъма метла я размелъ по всички страни. Войниците и не се опитали да се противятъ, а бѣгали, к ѝ, кждето види, и кждето може да стигне.

Следъ малко цѣлата земя се очистила отъ неприятеля. При това метене Палечко седѣлъ въ джеба на великана и наблюдавалъ битката. Когато се свършила войната, великанътъ отишълъ при затвора, дето седѣлъ стариятъ царъ, повдигналъ стрѣхата, освободилъ царя и го поставилъ пакъ на трона. И така отново всичко тръгнало по прежния си редъ. Само хората, толкова дълго измъчвани, като че ли не искали да вѣрватъ въ по-добри времена за тѣхъ. Тѣ ходѣли все натъжени, все съ наведени глави, все като безъ душа.

Смѣхътъ се билъ загубилъ, даже всичкитѣ приказвали шепнишката, и царството изглеждало като царство на смъртта.

— Сега ти трѣбва да покажешъ майсторството си, — казалъ великанътъ на Палечка.

— Да, — отвърналъ той. Пустни ме да отида между хората.

Великанътъ снелъ Палечка на земята и двамата побратими се раздѣлили, за нѣколко време. Великанътъ отишълъ въ гората да си почине подъ хладнитѣ ѝ сѣнки, а Палечко при хората — да опита майсторството си.

Тръгва той отъ кѣща на кѣща, отъ градъ на село, тука се заспре и тропне съ кракъ, тамъ плесне съ ржце или пѣкъ се засмѣ съ тихъ беззвученъ смѣхъ, и щомъ забележи, че лицата на хората се изяснятъ, поеме по-нататъкъ. Така хо-